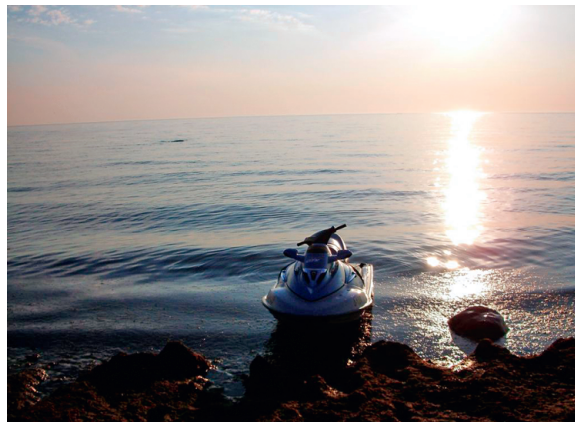

LOOB JA KASVATAB

Vasakult: Allan Martinson lendamas Rio de Janeiro kohal, päikeseloojangus jett Naissaare rannikul, liivaluited Namiibias Sossus Vlei lähedal. All: Allan Martinson Rio de Janeiro rannikul.

HEATEGIJA

Gustav Adolfi Gümnaasiumi vilistlasena lööb Allan Martinson hea meele- ga kaasa Gustav Adolfi Sihtasutuse juures. Liati õpivad samas koolis tema pojad. Toredat seltskonda, pigem isegi vennaskonda pakub Tallinna Vana- linna Rotary Klubi. Heategevus pole Rotarys ainueesmärk, ent üheskoos pan- nakse õlg alla väga isesugustele ettevõtmistele. “Heategevusest mõeldakse tihti väga primitiivsel kujul – keegi küsib raha ja keegi annab. Heategevus peab alati olema mõõdetud, kuna samale rahale pretendeerib tuhat korda rohkem tahtjaid. Alles viimased 10–20 aastat on hakatud maailmas aru saa- ma, et filantroopia on omaette majandusharu,” arutleb Martinson.

NAVIGEERIJAL PILVEDES JA LAINETEL

1990ndate lõpus istus Allan Martinson sageli lennukirooli. Lennuühen- dus Tallinnast oli märksa valikutevaesem kui praegu ja väikse lennukiga oli hea teha kas või ärireise naaberriikidesse. Viimastel aastatel on see adrena- liinirohke harrastus tagaplaanile jäänud, kuna litsents vajab pidevalt uuend- damist ja kohustuslikud lennutunnid koos ettevalmistustega nõuavad üsna palju aega. Siiski loodab Martinson lendamise juurde tagasi jõuda, see on tal geenides. Tema Ameerika poolõde oli omal ajal üks N. Liidu juhtivaid purilendureid, samuti lendavad õepojad. Üks Martinsoni poegadest veedab samuti enamiku vabast ajast lennumasinade kohta lugedes.

Praegu on taevalaotuse asemele tulnud meri. Kuigi Martinsonil on väike- laevakapteni paberid, peab ta end rohkem jettiinimeseks. Oma kalapaadi mõõtu ja eeskujuliku varustusega jetiga armastab ta suviti teha kuni 100 kilo- meetri pikkuseid merereise. Need pakuvad nii füüsilist väljakutset kui ka võimalust näha paiku, kuhu näiteks kaatriga ligi ei saaks. “Annab ka kiiruse- ja adrenaliiniksaka ära,” muigab mees.

NELJA POJA ISA

Kõigist tegevustest üks vahvamaid on Allan Martinsoni meelest lähedas- te ja lastega koos toimetamine. “Neljapealine jõuk noori inimesi, kes pole enam päris lapsed, on üsna head kaaslased,” kiidab ta poegadega koos- oldud aega ja lisab, et enamikku toredaid asju meeldibki talle teha koos pe- rega. Küsimuse peale, milliste tõekspidamiste järgi ta oma nelikut kasvatab, mõtleb Martinson veidi ja ütleb, et esmatähtis on, et nad elus edasi liiguk- sid, end arendaksid ja millegi poole püriksid. “Ausus, tolerantsus. Tahan, et nad elaksid huvitavat elu. Ja tundub, et mul on õnnestunud oma lastega sõ- ber olla. Jagame paljusid asju ja ei ole tunda seda põlvkonnavahet. Ma ei ole mingisugune kärav megafon posti otsas, kes jagab käske. Ma arvan, et meil on väga hea suhe,” mõtiskleb isa, kes ise kasvas teadlaste peres ning puutus juba maast madalast kokku huvitava ja intellektuaalse seltskonnaga. “Lapsena ei osanud seda ära kasutada ja kõigest aru saada, aga kindlasti and- is see midagi juurde.” Vähemasti suure huvi raamatute vastu.

RAAMATUSÕLTLANE

Kuuldes mõnest huvitavast raamatust, tõstab Martinson selle Amazonis ostu- korvi ja kord kvartalis lunastab korvi sisu. Tallinna raamatuärides käib sa- gedamini. “Raamatupood on, see on nüüd vale sõna, aga peaaegu et orgas- tilise rõõmu allikas. Võin ennast sinna unustada tundideks iga kord. Rei- sidel käin alati ka raamatupoes, seepärast on mul pagasi ülekaaluga tihti- peale probleeme. Hiljuti Ameerikast tulles olin sunnitud oma raamatukoor- ma saatma postipakiga,” kõneleb kirjandushuviline, kelle nädalane doos on muljetavaldav 2–4 raamatut. Need võivad olla nii memuaarid, trillerid kui ka geneetikaõpikud. Lugemine ise leiab aset piltlikult öeldes pärast tunde. Näiteks lennukis.

